

We zeggen het maar even voor de zekerheid: printen is alleen toegestaan voor persoonlijk gebruik. Het is niet supersympathiek om dit artikel te verspreiden. Sterker nog: het is verboden. Gelukkig is het heel eenvoudig om anderen een Blendle-linkje te sturen. Delen kan dus altijd!

DAGBLAD
NOORDEN
09-10-2015

Moeizaam aan de voet, sterker bij de top

ERIC NEDERKOORN

Eerst was er het filmscenario dat tussen wal en schip dreigde te raken. Toen kwam het boek als eclatant succes. Dus volgde alsnog de film. En nu is er de theatervoorstelling, die tegelijk, bij gesloten ogen, als hoorspel kan worden gesoupeerd. Deels!

Dat hoorspelgevoel dringt zich tenminste op in het eerste half uur van George van Houts' bewerking van Ventoux. Schenk er gerust een glas wijn bij in, dan laten we ons in de zaal het succesboek van Bert Wagendorp over vriendschap vanuit een vierkoppig perspectief nog eens fijn navertellen. Zoiets.

Van Houts koos voor een gewaagde, statische vorm, bij een juist zo dynamisch verhaal. Een slingerende, gestaag oplopende bergweg vormt het decor, waarbij de vier acteurs staande in een rij, achter een lessenaar voor op het toneel, ieder gevangen in een haarspeldbocht hun vriendengeschiedenis oprakelen. Daarin pogen ze fietsend niet alleen de Ventoux te bedwingen, maar ook hun gemeenschappelijke vriendin Laura. En niet te vergeten elkaar. Tegelijkertijd verwerken ze na dertig jaar de dodelijke val van vriend Peter, romantisch dichter, tijdens hun eerste Ventoux-bataille. Zou dat dan toch zelfmoord uit jaloezie zijn geweest?

Het strekt tot aanbeveling het boek níet te lezen. Of tijdelijk uit het geheugen te poetsen. Van Houts behandelt Wagendorps oorspronkelijke tekst met veel respect. Hij neemt veel mooie zinnen en goeie grappen letterlijk over, waardoor een lezer in deze vertelvorm soms meer herhaling dan herkenning ervaart. Een déjà-lu, zeg maar.

Het is kortom in den beginne even wachten op 't theatergevoel. Je voelt de publieke opluchting zodra Cees Geel als het boefje André voor het eerst verbaal én met lichaamstaal uithaalt. Gaandeweg nemen die momenten toe, met als hoogtepunt de scène waarin de malafide wetenschapper Joost (René van Zinnicq Bergmann) in een uitzinnige zelfvervloeking de top van de Ventoux

bereikt, compleet 'naar de kloten'.

Kantelmoment in de voorstelling is de geprojecteerde poëzieperformance van de jong overleden dichter Martijn Teerlinck als Peter – een vondst – in een opnieuw statisch en lang maar erg mooi fragment. Daarna wint Ventoux aan vaart en dynamiek, slaat het theater alsnog toe. En het besef dat de slim gecomponeerde roman met steeds dat heen en weer schieten van die dertig jaar als cinema goed te bewerken is, maar voor een toneelregisseur stukken lastiger. Dus is die vertelvorm zo gek nog niet, en in de strakke regie komt het toch goed. Alleen vergt juist deze vorm een perfecte tekstbehandeling. Daarmee had Chris Tates, die als Bart bovenop het verhaal ook nog eens een de voice-over legde, het nogal eens te kwaad. Maar ach, 't was de première. Die komt wel eens vaker te vroeg.